

FALUSI MÁRTON

A köztársaság nevében!

„Ki tiltja meg, hogy elmondjam, mi bántott
hazafelé menet?”

Jogszsághoz nem fűlik fogam,
„nem akarsz dolgozni?” – így anyám
a Köztársaság nevében.

„Ha teheted, menj, mint oly sokan
hontalan a schengeni határ-
átkelón olajra lépnek!”

Pucolás innen, ki merre lát,
hajbókolni arctalan cégnek,
ügyvédi irodának?
A második jobbágyság bevált
melónak régiókban régen,
Kelet-Európában.

Kerülnék a Föld körül egyet,
de visszatérni, jaj, egyre drágább,
urak kalandorsága.
Ide nem szülnék, csak születnek,
hol kérdés Isten s – mit a lét rávág: –
az ember egy rossz válasz.

A lényeket így elszalasztom,
olvasatlan, kétféleképpen:
szabadít és tart fogva.
Adózás után annyi hasznom,
bezárkózom e költeménybe,
kiürült országomba.

A költő? Hatalom kilincsén
fennakadt selyemfiú-foszlány,
nemzetét kiheverte,
s előnti a sárga irigység:
mért nőnek politikusokká
rémálmai helyette?

Mit kezdjek inflált diplomámmal,
tudásom holnap hatálytalan,
ezért írok, evégett
verset, de kinek hagyom hátra,
poétának kiadván magam,
hivatalos személynek?

Tréfálkozhatnék: „hatálytalan –
hat ágy ha van”, s ágyszámzsargonig
jogszabálmélyre ásva
csupa rend, fantaszta szám, adat;
a vers meg halállal dolgozik,
az a hivatkozása.

